

витрати на охорону здоров'я лише у США на 150 мільярдів доларів за рахунок використання інтелектуальніших програм [4].

4. Поглибленням взаємодії людського капіталу із моделями штучного інтелекту для виявлення та нівелювання можливих помилок.

5. Використанням штучного інтелекту в найближчій перспективі для автоматизації процесів управління записами пацієнтів, планування зустрічей і координація лікування.

Важливо зазначити, що використання новітніх цифрових технологій вимагатиме постійної професіоналізації кадрів для того, щоб вони могли впроваджувати дані технології у щоденну клінічну практику, міжнародного обміну знаннями та співпраці в рамках реалізації інноваційних проектів.

Список використаних джерел:

1. Стратегія розвитку системи охорони здоров'я до 2030 року. Указ Президента України від 18.08.2021 р. № 369/2021. URL: <https://bit.ly/3mTbzxX>
2. Порядок реалізації програми медичних гарантій на 2023 рік. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/yak-realizovuvatymetsia-prohrama-medychnykh-harantii-u-2023-rotsi>.
3. Healthcare outlook 2023.
4. Report CBI Insights 2022. URL: <https://venturebeat.com/ai/6-healthcare-ai-predictions-for-2023/>

Ярослав ЖОВНІРЧИК,

д-р наук з держ. упр., професор,
завідувач відділу проблем державного управління та
адміністративного права Інституту держави і права
імені В.М. Корецького Національної академії наук України,
м. Київ, Україна

Олексій ПОЛІЩУК

аспірант Інституту держави і права імені В.М. Корецького
Національної академії наук України, м. Київ, Україна

**ЕФЕКТИВНІСТЬ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ
ДЕРЖАВНОЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ**

Сучасна українська держава розвивається шляхом здобуття справжніх цінностей людства, що нагромаджувалися тисячоліттями всім цивілізованим світом. Важливим завданням на цьому шляху є розбудова демократичної, правової, соціальної, незалежної держави, інтеграція її у світове співтовариство, формування суспільства, у якому існує не тільки пріоритет держави, але й людини. Реформи та зміни в усіх ланках суспільного життя актуалізують розробку суспільно-політичних проблем і, зокрема, проблеми вдосконалення взаємостосунків держави і молоді.

Адже взаємини держави і молодого покоління не тільки віддзеркалюють труднощі та суперечності перехідного періоду нашої країни, але й самі впливають на хід соціально-економічних і політичних перетворень. Тому необхідна цілісна та життєздатна політика держави стосовно такої великої і специфічної соціально-демографічної групи, як молодь.

Саме молоді люди утвердили європейський цивілізаційний вибір українського народу. Нині молодь називають поколінням перехідного періоду, яке живе в епоху бурхливих і глибоких перетворень, у роки потрясінь та нових можливостей. Молодь – це сьогоднішня, від якої залежить наше майбутнє та майбутнє нашої держави. Усвідомлення цього вимагає окреслення відповідних напрямів молодіжної політики в державі, що сприятимуть поступовому входженню у самостійне життя та становленню молодого покоління. Формування спроможностей молоді обумовлена притаманними цій віковій групі особливостями: активна життєва позиція, високий попит на освіту, підвищений ступінь мобільності щодо змін місця роботи, перекваліфікації, освоєння нових видів і сфер діяльності. Сучасні тенденції міграційного руху молодого населення України з орієнтацією на високорозвинені регіони та іноземні країни ставлять перед громадами першочергові завдання – створення умов для особистісного становлення, соціальної активності та зайнятості молодих осіб, щоб вони залишались мешкати, працювати у громаді та брали активну участь у її розбудові й розвитку [1].

Державна молодіжна політика об'єктивно існує в будь-якому суспільстві, оскільки молодь має статус особливої соціальної групи. Саме це й надає державній молодіжній політиці принципової відмінності від будь-якої іншої політики – в особливостях формування, характері реалізації та меті. Державна молодіжна політика на національному рівні має розвинену правову базу, що гарантує молоді належне місце в суспільстві [5]. Проте найвідчутнішою для молоді є та державна політика, що функціонує на регіональному рівні, де безпосередньо вирішують більшість її (молоді) проблем, створено необхідні умови для соціального становлення та розвитку. Саме тут вона проявляється як важливий механізм залучення молодого покоління до процесів державотворення, стає доступною широкому загалу для розуміння, оцінки й сприйняття. Таким чином, удосконалення та ефективна реалізація державної молодіжної політики саме на регіональному рівні є підґрунтям її громадянського становлення в інтересах як самої молодої людини, молодого покоління в цілому, так і регіону та держави.

Державна молодіжна політика України на регіональному рівні є принципово відмінною порівняно з політикою попередніх часів і має здійснюватися модернізованим шляхом. Сучасна молодіжна політика

повинна бути динамічною та відповідати вимогам часу. Тому у зв'язку з цим актуалізується значимість аналізу механізмів формування і реалізації державної молодіжної політики України та розробки на цій основі теоретико-методологічного забезпечення щодо підвищення її ефективності [1]. Слід звернути увагу на відсутність системних комплексних досліджень щодо розвитку механізмів формування та реалізації державної молодіжної політики України на регіональному рівні. Водночас важливість і актуальність порушеної проблеми, недостатня її наукова розробка, відсутність відповідного концептуального підходу до розвитку комплексної стратегії державної молодіжної політики України на регіональному рівні зумовили вибір теми та структурно-логічну побудову даного дослідження.

Актуальність проблеми державної молодіжної політики України полягає в тому, що відповідно до вимог часу, це питання визнається як важлива складова національної безпеки та стійкості суспільства [4]. У сучасних умовах відбуваються процеси глобалізації, що призводять до розширення культурних, інформаційних та соціальних контактів між народами та країнами. Ці процеси зумовлюють потребу в патріотичному вихованні молоді, щоб забезпечити збереження національної свідомості та ідентичності в умовах глобалізації та конфліктності світу. У сучасних умовах патріотичне виховання молоді є одним з ключових завдань суспільства, оскільки воно визначає не тільки майбутнє держави, а й її сьогодення. Роль держави у цьому процесі є визначальною, оскільки саме вона забезпечує створення належних умов для формування громадянської свідомості, розвитку національної ідентичності та виховання поколінь громадян, які здатні не тільки ефективно функціонувати в суспільстві, а й відчувати відповідальність за його долю та розвиток [2].

На черговому етапі національного державотворення патріотичне виховання молоді є важливою складовою державної політики сучасної України. У зв'язку зі складними викликами та загрозами для національної безпеки, виховання молодого покоління в дусі патріотизму стає все більш актуальним завданням держави [4]. Закон України “Про основні засади молодіжної політики” має лише одне положення відносно патріотичного виховання молоді. Так, у статті 18 даного закону зазначається, що “органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування сприяють шляхом створення умов для організації змістовного дозвілля молоді, естетичного та національно-патріотичного виховання, фізкультурно-спортивної роботи в закладах оздоровлення та відпочинку” [3]. У законі не передбачено конкретних заходів чи програм щодо патріотичного виховання молоді. Отже, вважаємо, що кількість засад патріотичного виховання молоді в зазначеному законі є недостатньою, а відсутність

конкретних і детальних положень, спрямованих на підтримку та розвиток патріотичного виховання молоді, вбачаємо суттєвим недоліком даного закону, зміст якого не відповідає фактичній ситуації в Україні в контексті російсько-українського протистояння.

Отже, здійснивши аналіз законодавства України у сфері патріотичного виховання молоді, доходимо висновку, що воно має оперативніше реагувати на вимоги часу та ситуації в країні. З метою забезпечення ефективного патріотичного виховання молоді, українська держава вживає низку різноманітних заходів та ініціатив, таких як удосконалення тематичного законодавства, включення патріотичного виховання до навчальних програм, організація таборів та тижнів патріотичної виховної роботи, проведення патріотичних заходів, акцій та конкурсів, інформаційно-просвітницька робота зі збереження історичної пам'яті, а також розроблення і впровадження стратегій та програм розвитку патріотичного виховання молоді [5].

Одним з основних викликів у патріотичному вихованні молоді є боротьба з ідеологією ворожнечі та агресії, яка діє в Україні з боку зовнішнього ворога – російської федерації. Також, важливим викликом є забезпечення доступності якісної освіти та патріотичного виховання для дітей та молоді в сільській місцевості та віддалених регіонах країни. Іншим викликом є недостатня підтримка державних та неурядових організацій, які займаються патріотичним вихованням молоді. Брак координації між цими організаціями і недостатнє фінансове забезпечення з боку держави може обмежувати їх можливості та ефективність у досягненні поставлених цілей. Отже, для ефективного патріотичного виховання молоді в Україні необхідно враховувати потреби та виклики, які виникають у сучасних умовах [2].

Зрозуміло, що патріотичне виховання молоді не може бути реалізовано повністю державою самостійно. У цьому процесі важливу роль відіграють також суспільство, громадські організації, родина та особистість самого молодого громадянина. Але саме держава має відповідальність за організацію та координацію патріотичного виховання молоді в Україні, тому забезпечення відповідних умов і ресурсів на цю сферу є однією з головних завдань держави. Для реалізації таких перспективних напрямів важливо продовжувати розвивати державну політику у сфері патріотичного виховання молоді, зокрема, шляхом введення нових інструментів та механізмів, спрямованих на підтримку цієї сфери. Водночас, необхідно забезпечити ефективний механізм координації дій різних державних і неурядових організацій, що займаються патріотичним вихованням молоді, для забезпечення максимальної ефективності їх діяльності.

Список використаних джерел:

1. Комаринець С., Машталір С. Аналіз стану та перспектив розвитку молодіжної політики в Україні. *Східна Європа: економіка, бізнес та управління*. 2022. № 4 (37). С. 55-66.
2. Крохмалюк О. Патріотичне виховання молоді в Україні: історія, сучасні виклики та перспективи. *Наукові записки Національного університету "Острозька академія". Серія "Педагогічні науки"*, 2021. № 33. С. 97-102.
3. Про основні засади молодіжної політики : Закон України від 27.04.2021 № 1414-IX. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2021. № 28. Ст. 233.
4. Публічне управління та національна безпека : монографія / А. Михненко, Н. Грущинська, Я. Жовнірчик (та ін.) за ред. А. Михненка, Н. Грущинської. К. : НАУ. 2019. С. 245-280.
5. Скрипнюк О.В. Правове виховання і правова освіта // *Енциклопедія освіти*. 2-ге вид-ня, доп. та перероб. К.: Юрінком Інтер, 2021. – С. 702-703.

Ярослав ЖОВНІРЧИК,

д-р наук з держ. упр., професор,
завідувач відділу проблем державного управління та
адміністративного права Інституту держави і права
імені В.М. Корецького Національної академії наук України,
м. Київ, Україна

Валерій ГУССВ

аспірант Інституту держави і права імені В.М. Корецького
Національної академії наук України, м. Київ, Україна

**ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСІВ
ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ АГРОПРОДОВОЛЬЧИМ СЕКТОРОМ
УКРАЇНИ**

Динаміка змін сучасної воєнно-політичної ситуації в Україні вимагає від публічного управління прийняття відповідних рішень і забезпечення їх реалізації при утриманні сталості й стабільності у суспільстві і державі. Але сьогоднішня соціально-економічна криза продемонструвала розрив між існуючою нормативно-правовою регламентацією життєдіяльності суспільства і реальними процесами, які розгортаються за своєю логікою, всупереч законам, що породжує нестабільність і небезпеку в різних сферах суспільного життя, зокрема, у агропродовольчому секторі України [1].

Агропромисловий комплекс України функціонує в умовах наявності об'єктивних проблем, викликаних воєнними діями та економічною кризою, що створюють низку тематичних труднощів: порушення технологічних взаємозв'язків між підприємствами сфери агропродовольчого сектора; нерівномірний попит на існуючу продукцію;